

PIŠČE V ČRNEM LONCU

(Velikonočna zgodba)

Velika noč je bila pred vrati. Vsa kmetija je bila očiščena, da se je vse kar svetilo. Dekla je bila pravkar pometla še veliko dvorišče, kjer je stara rjava kokoš pobirala poslednja zrnca s tal. »Velika noč, velika noč! Gak-gak - ga!« je kokodajšala.

Za njo je koracalo njenih sedem piščet, to se pravi samo šest, kajti najmanjše, po imenu Pipi, je hodilo vedno svoja pota. Ravno sedaj je vleklo in kavsalo veliko cunjo, ki je bila razprostrta na klopi poleg hlevskih vrat, in je vpilo in cvrčalo, ker ga ni moglo potegniti s klopi. »Pipi, Pipi, pridi vendar, mamica bo postala hudal!« je zavpil Zlatek, najstarejši njegov bratec, ki je bil radi svojega zlatorumenega puha bolj podoben kanarčku kakor pa piščetu. Pipi je spustil cunjo in je tekel nekaj časa z njimi, nato je pa zopet izginil. V konjskem hlevu je bilo bolj toplo ko zunaj, zakaj vzlic temu, da je sijalo svetlo pomladno sonce, je pihal mrzel veter in piščeta kaj rado zebe. Ostalim njegovim bratcem in sestricam je bilo seveda tudi mraz, toda sledili so svoji mamici, kamor je šla — samo Pipi je vedno hodil svoja pota.

Zdaj je bila stara kokoš opazila, da njenega najmlajšega ni nikjer, klicala ga je in vabila, toda Pipi se ni oglasil. Z utripajočim srcem je stal mali begunec za hlevskimi vrati in čakal, da so vsi izginili. In ker se je morala stara mati posvetiti spet ostalim šestim otrokom, je odšla s težkim srcem na bližnji travnik, upala je, da bo tam našla svojega nebogljjenčka. Toda Pipi je skakljal zadovoljno v poltemnem hlevu, si ogledoval to in ono, poskusil košček kruha, ki ga je bila pustila dekla v kotu, in odkaracal v globoko slamo. To je bilo vendar prijetnejše in zanimivejše, kakor pa korakati po travniku in se držati mamice za krilo.

Kmalu se je spet izkobacal iz slame. Zagledal je bil neki zanimiv predmet,

ki je stal skoro sredi hleva. Brž je skočil na ozek rob neke posode in zvedavo pogledal v svetlikajočo se temno globino. Čudno, kaj bi neki to bilo? Vedno bolj se je nagibal Pipi, dokler se ni — bum — znašel v veliki škatli, napolnjeni s kolomazom. Br... , kaj pa to? Pipi si je pomagal z nožicami in peruti, da bi se izkopal iz lepljive snovi. K sreči se je velika škatla prevrnila, tako da se je Pipi lahko izmotal iz nje — toda kakšno je bilo zdaj malo piščet! Preko vsega zlatorumenega puha se ga je držala črna, lepljiva snov. Povaljal se je sicer takoj v slami in se čedil na vse pretege, toda čeden vseeno ni postal. Poleg tega je bila naslednji dan še velikonočna nedelja, takrat morajo biti vsa piščeta čista in snažna. Kolikokrat mu je že to povedala njegova mati.

Čuj! Zunaj je zopet kokodakala stara kokoš in vabila izgubljeno piščet. Toda Pipi se ni upal na svetlo, preveč se je bal zaslužene kazni.

Nastala je noč. Bilo je popolnoma temno v hlevu, in Pipi, čigar drobni srček je močno bil od strahu, je bridko obžaloval, da ni šel rajši z materjo na travnik. Zdaj pač sploh ni mogel več v prijetno in toplo kokošjo hišo, kajti hlevska vrata so bila zaprta in zaklenjena. Pipi je pričel neusmiljeno klicati in čivkati, toda zdaj ga tudi njegova dobra mati ni mogla več slišati, bila je preveč daleč od njega.

Pipi je preživel mnogo težkih in strašnih ur. Potem pa je nenadoma začutil ob svojem telesu nekaj velikega in toplega. Preplašen se je zdrznil. Kateri tuja, neprijetna nevarnost mu še grozi? Toda prijazen in dober glasek ga je nagovoril:

»Malo piščet, kaj pa tako jokaš? Ali si se izgubilo?«

Bil je to velik zajec, ki je vohal njegovo puhasto oblačilce in je nato rekel: »Fuj, ti pa ne dišiš posebno prijetno!«

Toda zajček je bil tako dober z njim in edino bitje, ki se je Pipiju približalo v njegovi osamelosti, zato se je piščet okorajžilo in mu povedalo vso svojo zgodbo.

»Tak strah imam pred svojo materjo, ker sem tako umazan in ker je jutri Velika noč!« je končal Pipi svojo dolgo povest.

Zajček je nekaj časa vohal po zraku, kakor da bi mu od tam prišel dober svet, nato je pa rekel: »Tu je samo ena pomoč. Ti moraš k mojemu stricu, velikonočnemu zajcu, da te bo na novo poslikal.«

Tako je peljal pridni zajček svojega malega in črno popackanega prijatelja v zgodnjem jutru iz zajčjega hlevčka preko travnika v gozd, kjer je stanoval velikonočni zajček. Mojster Dolgouhec je bil ravno pri pospravljanju barvnih lončkov, med tem ko je njegova žena z otroki nakladala na nov zajčji avtomobil pisane velikonočne pirhe.

»Vedno nas kdo moti v zadnjem trenutku!« je zagodrnjal zajec, ko mu je

njegov nečak povedal, zakaj je bil prišel k njemu. Toda vseeno se je dal preprositi in je z zadnjim ostankom rumene barve, ki ga je izpraskal iz svoje jajčne lupine, popravil in izboljšal Pipitovo oblačilce. Četudi so tu pa tam še gledali temni madeži iz obleke, to ni pomenilo dosti, saj ima tudi Pika, njegova sestra, podobno pikčasto oblečko.

Pipi se je lepo zahvalil velikonočnemu zajčku in še bolj domačemu zajčku, s katerim se je potem napotil proti domu. Ko so velikonočni zvonovi pričeli zvoniti in je stara rjava kokoš peljala svoje otroke na travnik, se je nenadoma pojavil med njimi tudi izgubljeni Pipi. Sicer je bil malo čudno oblečen, toda gotovo je bil to njen otrok in kokoška je bila srečna, da ga je zopet imela...

VESEL VELIKONOČNI POZDRAV

Ob potoku žuborečem
je skakljala pastirica:

»Kar ti zdajle pošepečem,
oj potoček, je novica

zate, zame, za ves svet:

Konec zime — dan vstajenja
je napočil spei!«

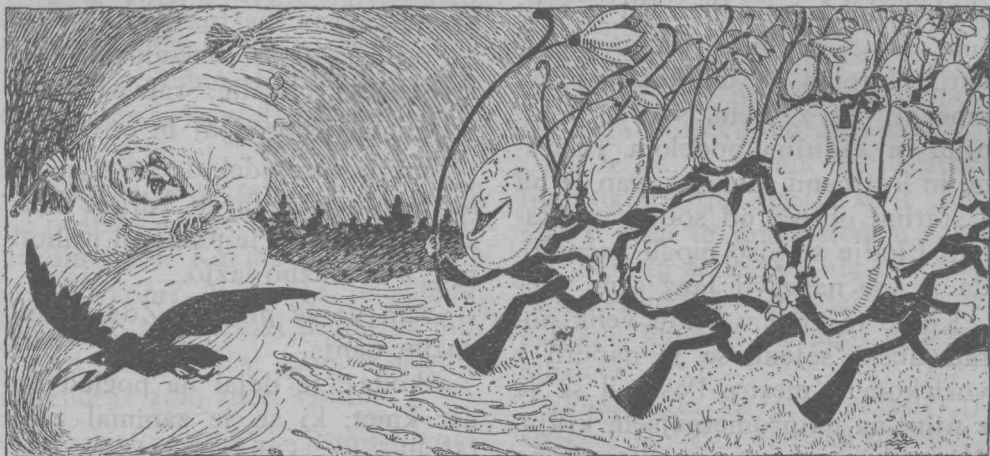
Drobni valčki zašumljali
in hiteli so naprej,

zvončki so jih pozdravljali,
kos oglasil se je z vej:

»Le hifite in pavsod
razglasite, da je prišel
novi čas za mladi rod!«

Preko travnikov potoček
do vasi je prišumljal,
valčki tam zažuboreli
pomladanski so pozdrav.
In vsa vas, zelena plan,
je zapela, pozdravljala
vigred in vstajenja dan.

Vinko Bifenc

Fr. Podrekar: VELIKONOČNA VINJETA